

Az élethosszig tartó tanulás szerepe a tudás megalapozásában

„*A tanulás nem felkészülés az életre, a tanulás maga az élet.*” (John Dewey)

2006-ban pedagógia szakos, nappali tagozatos hallgatóként abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy a PTE jóvoltából vendéghallgatóként beiratkozhattam az andragógia-képzésre. Osztálytársaim meglepődve fogadták, nem éltek a lehetőséggel, mondván: a hétvégéjük legyen szabad. A képzés levelező formában folyt, így minden második hét végén előadások voltak. Hétköznap délutánonként a helyi zeneiskolában tanítottam.

Számomra a tanulás, a tanítás mindennapos örömforrás, amelynek során tudásunkat hegymagasságokba emelhetjük. „*Ha az ismeret egy csepp, akkor az ismeretlen egy óceán*” nagyon reális állítás, amelynek jelentését nap, mint nap megtapasztaljuk a mindennapi életben. A tanulás nem csupán a figyelem, az ismeretlesajátítás és az emlékezet működtetése. Tágabb értelemben magában foglalja valamennyi értelmi képesség és az egész személyiség fejlődését, fejlesztését.

Pedagógusnak lenni napjainkban nehéz hivatás, de ha meglátjuk egy tanuló szemében a felfedezés örömét, ha azt tapasztaljuk, hogy a segítségünkkel megtanult valamit, ami egész életében hasznára lehet, ez kárpótolhat minden nehézségért. A kérdés csak az, hogy miként érhetnénk el, mi pedagógusok, hogy az ilyen ”csodálatos pillanatok” bekövetkezhesenek.

Én, mint TANÁR mit tehetnék a csodák érdekében? Tanár és diák egyaránt gazdagíthatja egymást. Harmonikus együttműködésük esetén nemcsak a diákok tanulnak a pedagógustól, hanem a pedagógus is tiszteletbeli személyévé válhat a diákok világának.

Ezeket a csodálatos pillanokat megkaptam szüleimtől, majd pedagógusaimtól. Ezek a „pillanatok” fontos szerepet játszottak pályaválasztásomban és további munkámban. Öröm volt felidézni a máig felejthetetlen élményeket.

Andragógus hallgatóként nagyon mély benyomások értek. Tátott szájjal hallgattam minden második hét végén az izgalmas, érdekes előadásokat. Nagy nyitottsággal és tudásvágygyal vettem részt az órákon. Feltöltődtem! Rendkívül igényesen szerkesztett órákon vehettem részt. Használható, naprakész információk birtokába juthattam. Jól strukturált, gyakorlatias, interaktív óráknak is köszönhetően a számonkérésnél a legjobban teljesíthettem. Élmenyszerű, jó hangulatú, humoros vizsgák voltak. Örömmel készültem fel, fáradságot nem érezve, ismerve. A házi dolgozatok elkészítése során olyan információkhoz jutottam, illetve gyűjthettem össze, amelyek ma – pedagógusként is – hasznomra válnak. Jobban megismertem magamat, sok érdekes és elgondolkodtató AHÁ-élmény ért. Mindez arra készítette, hogy újabb és újabb feladatokba fogjak. Majdnem minden előadás után megragadott egy-egy gondolat, vagy felvetődött problémakör, amelynek – hazatérve – részletesebben is utánanézhettem. Hallgatóként olyan szemléletet kaptam, amellyel ma is sok problémát elemzek, újragondolok, átértékelek, így általuk pozitív megerősítést kaphatok.

Szakdolgozati témámat a pedagógia és az andragógia határterületéről választottam “*A tanulók motiválása az élethosszig tartó tanulásra*” címmel. Ebben a munkában azt vizsgáltam, hogy milyennek kellene lennie az egész életen át tartó tanulásra felkészítő iskolának, illetve hogy az iskolák mennyire képesek felkészíteni a tanulókat a folyamatos tanu-

lásra és a tanulók mennyire tartják fontosnak saját továbbtanulásukat. Ebben a kontextusban úgy látom, hogy a tanulás esélye és elsajátított képességrendszer a diákok számára óriási kincs, amellyel adottságaik és lehetőségeik szerint élhetnek. A pedagógus feladata, hogy segítsen a gyermeknek felfedezni azt az utat, amely ehhez a kincshez vezet. Mai megítélésem szerint nekem sikerült ezen az úton járnom – igyekszem továbbadni a stafétabotot.

Tanulmányaim elvégzése után – egyrészt a már említett AHÁ-élményeknek, másrészt a befektetett energia eredményeinek köszönhetően – néhány éven át Budapesten, egy Felnőttoktatói Központban (OKJ-s dajka-képzésben) pedagógia tantárgyakat oktattam, azt megelőzően viszont képzésszervezőként tevékenykedtem. Felemelő érzés volt. Diákjaimmal mai napig tartom a kapcsolatot, emlegetjük a hétvégéken átélt, megélt, elhangzott élményeket, gondolatokat. Ezek a jó hangulatú napok, hetek, évek diáknak és pedagógusnak egyaránt felejthetetlenek maradnak.

Ma úgy látom, hogy a pedagógia és az andragógia szakok párhuzamos „hallgatásával” mélyebben tudtam a hasonló tartalmú, de életkori fókuszuk szerint mégis eltérő tantárgyak anyagával megismerkedni, ezek tartalmát – a magam és – a mindennapi szakmai gyakorlatom számára transzformálni, felhasználhatóvá és továbbadhatóvá tenni. Ennek a lehetőségét köszönöm a Pécsi Tudományegyetem andragógia szakon tanító oktatóinak, illetve a közös képzést megszervező kari vezetőknek.